

van de 'oude' Eerste Kamer. Samen vormden zij de Tijdelijke Staten-Generaal die op 25 september begonnen te functioneren. Aanvankelijk met slechts één taak: zich uit te spreken over de regeling voor het noodparlement, de Voorlopige Staten-Generaal. Nu, tegen die beperking werd krachtig geopponeerd en de regering gaf toe: op 13 oktober deed zij een wetsbesluit verschijnen, inhoudend dat de Tijdelijke Staten-Generaal zich óók zouden kunnen uitspreken over andere door de regering aan de orde gestelde onderwerpen, 'gedacht wordt daarbij bepaaldelijk', aldus de toelichting, 'aan bespreking van de problemen welke ten aanzien van Nederlands-Oost-Indië rezen.' Inderdaad, zoals wij in ons vorige deel vermeldden, vond over die problemen op 16, 17 en 18 oktober een lange gedachtenwisseling met minister Logemann plaats en nadien werd ook nog een tweede onderwerp door de regering aan het oordeel van de Tijdelijke Staten-Generaal onderworpen: Nederlands toetreding tot de Organisatie der Verenigde Naties.

De door de regering voorgestelde regeling voor de Voorlopige Staten-Generaal werd door de Tijdelijke goedgekeurd – in de Tweede Kamer stemden de ARP-fractie en ds. Zandt (SGP) tegen, in de Eerste eveneens de ARP-fractie en drie christelijk-historischen.

★

Veertig open plaatsen moesten vervuld worden en, gelijk al vermeld: de Nationale Adviescommissie mocht er dubbeltallen voor opmaken. Wie zou dan de keuze doen? Die zou geschieden door een commissie, bestaande uit Beelaerts, twee leden van de Eerste Kamer, drie van de Tweede en vijf van de Nationale Adviescommissie.

Laatstebedoelde vijf vormden in die commissie een minderheid maar de invloed van de illegaliteit was nog verder teruggedrongen doordat de Adviescommissie op voorstel van een subcommissie waarin vertegenwoordigers van de politieke partijen een meerderheid hadden, als uitgangspunt had aanvaard dat er bij de aanvulling van de Tweede en Eerste Kamer naar moest worden gestreefd dat de verschillende fracties (behalve natuurlijk die van de NSB) weer hun 'oude' sterkte kregen. Er restten dus slechts acht van de honderdvijftig zetels waarvoor men los van alle partijpolitieke gebondenheid kandidaten kon voordragen: de acht van de NSB – en dat werden er zeven, doordat besloten werd, de CPN die in de Eerste Kamer niet vertegenwoordigd was geweest, één zetel in die